

27. oktobrī, 1968
Napā

Mīlo Valdi Muižmiek /

Nosūtu Tev uzmetumu, par ko pārrunājām todien, kad Tu piezvanīji. Un to lūdzu arī uzskatīt ~~uz~~ lietāt kā uzmetumu, ideju, kas ir viena paša cilvēkāa domas un vārdi. Lūdzu svītrot, nemt ārā pa daļām, teikumiem, lappusēm - kā tikai vajadzīgi. Jūs tur būsiet daudzas galvas kopā. Var Jums rasties idejas un vārdi, kas vienam pašam šeit man var neienākt ne prātā. Tāpēc lūdzu rīkoties ar manu uzmetumu bez saudzības, kautrēšanās, brivi un pēc vajadzības.

Jums visiem un Jūsu darbam es novēlu Dievpalīgu.

Pats ierasties nevarēšu. Nosūtu čeku par \$ 50.00 uz Vilmas Ritumas adresi.

Ar daudz labdienām Tev un visiem jaunām nedarītā darba veicējiem un jauno domu domātājiem,

Tavs,

P.S.

Tāi sanāksmē, kur biju, nekādas pušlīdz nōpietnas sarunas nevarēja pasākt, jo tas bija dzīvošanas noskaņas vakars. Tur bija barinš piedzērušu peršinieku un gleznotāju un, kā jau tādā reizē, galvēm piepūle bija koncentrētā introverti-ekstrovertā eksitencē. Tā mēs tur plūdinājamies līdz noslikām. Tad palīdzējām čechiem nosist krievus.

Kad būs iespiests konkrēts aicinājums, tad būs vieglāk vīrus iejūgt darbā.

/ Otrā pusē /

Mūsu sirmie un mūsu jaunie ideālisti um praktisko, cieto reālitāšu redzētāji, satverdamies rokās un dvēselēs, cenšas mūs izvilkт no garīgās un politiskās stagnācijas, paguruma um vienaldzības un vest uz 20.gadu ~~xx~~ simta saprašanu un uz naciomālā darba metodēm, ko pasaule ap mums spētu respektēt arī tad, kad tās uzskata ^{Tu} par traucekļi. Līdz šīpm mēs esam par daudz norūpējušies un ~~u~~ par daudz izšķieduši savu jūtu un energijas, lai iegūtu pasaules ~~ek~~ valdību un iestāžu simpatijas un mīlestību. Uz 20 gadu ~~xx~~
mīlestības intereses, bailes u.c. Šachā galdiņiem tādu ~~V~~ēniņu un karālienu nav. Ir tikai ~~V~~zaldāti. Kad mēs beigsim teikt un ~~kā~~ lūgties : Es atvainojos, ka es eksiteju?..

Mūsu galvenie spēki un cerības ir mūsu valoda, mūsu kultura un tikai mūsu pašu tauta Latvijā un pasaules izklidē. Mūsu Latvijas 18.novembri un pasaule tāda, kāda tā ir šodien, mums neatlauj kādu citu izvēli kā tikai būt šī 18.novembra karavīriem ar visu to, ko mēs katrs spējam un varam.

Latviešu Fonda inciātori

Nemiernieki, š fantāsti, revolūcionāri, Latvijas sapna ideālisti visā dzīvajās paaudzēs mūsu dzimtēnē Latvijā un pasaules izkliedē ir sākuši aktīvi domāt un plānot uz mākotni: Šogad atceramies um sāpīgi svinam Latvijas novembra 50 gadskārtu. Kas būs tālāk? Vai šim brīdim sakāpinātā iejūsma ir tā virsotne, kurai padziestot atkal izkliidīsim savu "pagastu" baļļu un bazāru līmeni - Latvijas lielā diena ir nosvinēta godam, tagad varam mierīgi dzīvot tālāk. Nē, šim brīdim jābūt jaunam sākumam un gājienam uz jaunām & idejām un metodēm jaunā laikā. Jāspēj vairāk nekā svētku runas teikt, dziedāt un izpriecāties. Ja xaxxixkaxxxixenxlatxixixixxxxjxeakojumam nxxixenxenxxdziesmu xaxxixenxaxxixixdxxxx0000xxdxkaxxxtadxtasxnozīnēx kaxgkužixnahagixxixpikxxkaxxkxxixpikxnesx Ja mēs, Amerikas vien latvieši, ceļojumam uz vieniem Dziesmu Svētkiem spējam izdot 2.000.000 dolāru tad tas nozīmē, ka šodien gluži trūcīgie mēs nebūtu. Mums ir pienācis pēdējais laiks sākt plānoti organizēt nacionālās ~~ekisklētus~~ eksistences darbu nākamajiem 10, 20, varbūt 30 gadiem. Latvijas brīvības, latviešu valodas un kulturas likteni vairs nevaram un nedrīkstam atstāt gadījuma ziedojumu ziņā. Tam vajadzīgs pastāvīgs, gadskārtējs ienākums, kas dotu iespēju radīt politiskā un kulturas darba budžetu.

Balsis, kas nāk no draudzēm, biedrībām, studentu korporācijām, vienotnē konkordijām, karavīriem, jaunatnes apvienībām, redakcijām un apgādiem, atrod par nepieciešamu un mudina neatliekami radīt Latviešu Fondu.

/ Lūdzu šeit iekomponēt L.F. praktisko aprakstu /

Nemiernieki, ideālisti, fantāsti, revolūcionāri - Kārlis Ulmanis, Mīkelis Valters, Jānis Rainis, Jānis Čakste, Gustavs Zemgalis, Francis Trasuns, Zigfrīds Meirovics, Oskars Kalpaks, Kārlis Skalbe, Jānis Balodis, Jāzeps Rancāns, Ernests Blanks, Artūrs Kroders, Jānis Zālītis, Edvarts Virza sagatavoja un sāka lielāko latviešu tautas dievaklpojumu tās vēsturē: 18.novembri. Viņi visi bija pret pastāvošo, domu, noskaņu un varu. Viņi bija par vēl nedzirdēto, nebijušo: brīvo Latviju, pašu valsti. Viņu vairums toreiz bija 30 vai 40 gadu vecumā. Mierīgie, bailīgie, mantīgie latvieši viņus sauca par "zaļiem" un "trakiem" un tiem nejūticēja aizdevumu 1000 krievu rubļus vai vācu markas no savām kabatām, jo krievu rublis vai vācu marka kabatā tiem deva lielāku ticību un drosmi nekā šīs jaunās latviešu paaudzes sapņi par savu Latvijas valsti. Mūsu vēsturnieks Dr. Edgars Andersons savā ~~līdzīgā~~ grāmatā "Latvijas vēsture, 1914-1920" runājot par pirmā Latvijas apsardzības ministra Jāņa Zālīša grūtībām 1918.gada decembrī saka: "Zālīša rīcībā tikai 4500 rubļu... Ziedojumu akcijai nebija nekādu panākumu. Tas liecina, cik izbiedēta un apjukusi bija latviešu tauta." /360.lpp/

Savās skaistajās svētku runās arī šodien mēs sevi izpušķojam ar vārdiem kas nemaksā nekā:" Latviešu tauta apvienojās ap saviem vadītājiem, cēlās un gāja caur tumšo nakti pret brīvības rītu..." Ne tad tauta bija uzreiz tā sajūsmīga, ne tā ir arī šodien. Tikai apzinīgākā ~~ķautķas~~ daļa sāka pamazām pārvarēt bailes un rubļa un markas žēlumu un teica sev un citiem: Jādod Latvijai, ko varam, jādara, ko spējam. Sprauga vēstures durvis var aizcirsties uz mūžiem, ja paši latvieši tanīs nespērs ar ~~kājux~~ kāju un durkļi, ar ~~xīsux~~ ~~kasxtiemxirxxgarāxuuxmantāx~~ ar organizēta un plāmota spēka svaru.